

Sygn. akt VII U 525/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Iwona Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2017 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o odszkodowanie z tytułu wypadku

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 10 kwietnia 2017 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy z dnia 2 czerwca 2014r. w wysokości 15 % (piętnaście procent).

SSR Iwona Wiśniewska

Sygn. akt VII U 525/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. B. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z uwagi na fakt, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 7 kwietnia 2017 r. ustaliła 0% uszczerbku na zdrowiu w zw. z wypadkiem przy pracy z 2 czerwca 2014 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony M. B., żądając zmiany zaskarżonej decyzji i wypłaty jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu, spowodowanego wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu odwołujący podał, że nie zgadza się z oceną stanu zdrowia wystawioną przez lekarzy orzeczników ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. B., prowadzący od 12 grudnia 2012 r. pozarolniczą działalność gospodarczą w postaci warsztatu samochodowego (konserwacja i naprawa pojazdów samochodowych) – P.P. A. (...) M. B., w dniu 2 czerwca 2014 r. prowadził naprawę samochodu osobowego marki F. (...). Około godziny 12:00 podczas wyciągania silnika pojazdu (ok. 300 kg) z komory pojazdu przy pomocy wielokrążka i łańcuchów doszło do rozbijania silnika przy próbie wyjęcia i ominięcia okablowania i gwałtownego szarpnięcia w wyniku, którego ubezpieczony doznał urazu stawu barkowego

prawego w postaci zerwania ścięgien i mięśni oraz urazu barku lewego. Ubezpieczony zgłosił wypadek do organu rentowego, który uznał zdarzenie za wypadek przy pracy i sporządził kartę wypadku.

Dowód: zawiadomienie o wypadku z 13.01.2015 r., wydruk CEIDG, opinia w sprawie prawnej kwalifikacji wypadku z 9.02.2015 r., karta wypadku nr (...) 9.02.2015 r., karta wypadku nr (...) z 19.09.2016 r. – akta organu.

Ubezpieczony wnioskiem z 26 stycznia 2016 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do jednorazowe odszkodowanie z tytułu doznania uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem jakiemu uległ w dniu 2 czerwca 2014 r. Ubezpieczony został poddany badaniu przez organ rentowy w przedmiocie ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy w dniu 2 czerwca 2014 r. Lekarz orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z 19 lutego 2016 r. stwierdził, iż na skutek wypadku przy pracy doszło do upośledzenia funkcji stawu barkowego prawego w następstwie masywnego uszkodzenia stożka rotatorów, leczonego operacyjnie z nieskuteczną próbą zszycia mięśnia nadgrzbietowego. W ocenie lekarza orzecznika ZUS ubezpieczony doznał 15% stałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z 2 czerwca 2014 r. W wyniku wniesionego przez ubezpieczonego sprzeciwu Komisja Lekarska ZUS w dniu 16 marca 2016 r. wydała orzeczenie, w którym stwierdziła u odwołującego masywne uszkodzenie stożka rotatorów ramienia prawego, artrozę stawu barkowo-obojęzycznego i zespół cieśni podbarkowej, ustalając jednocześnie, że stopień upośledzenia sprawności organizmu uzasadnia orzeczenie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15%. Na podstawie powyższych ustaleń ZUS w dniu 21 marca 2016 r. wydał decyzję o przyznaniu ubezpieczonemu jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu, będącego następstwem wypadku przy pracy z 2 czerwca 2014 r. w wysokości 15% w kwocie 11.355,00 zł. Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji do tut. Sądu, które wyrokiem z dnia 15 grudnia 2016 r. zostało prawomocnie oddalone.

Dowód: opinia lek. z 19.02.2016 r., sprzeciw z 1.03.2016 r., opinia lek. z 16.03.2016 r. – dokumentacja orzeczniczo-lekarska ZUS; wniosek z 26.01.2016 r., orzeczenie lek. orzecznika ZUS z 19.02.2016 r., orzeczenie KL ZUS z 16.03.2016 r., decyzja ZUS z 21.03.2016 r., wyrok SR w Bydgoszczy z 15.12.2016 r., sygn. akt VII U 464/16 – akt organu.

Z uwagi na ujawnienie urazu barku lewego, organ wystąpił do Głównego Lekarza Orzecznika ZUS o opinię w sprawie związku urazu barku lewego z wypadkiem z 2 czerwca 2014 r. GLO odpowiedział, iż związku takiego wykluczyć nie można bowiem jest on możliwy. Organ dokonał ponownej kwalifikacji prawnej wypadku, uznając zdarzenie za wypadek przy pracy. Na podstawie nowych okoliczności organ wystawił również nową kartę wypadku w której stwierdzono, że na skutek wypadku doszło do zerwania mięśni i ścięgien w prawym stawie barkowym oraz do urazu barku lewego. Po przeprowadzeniu postępowania organ wydał w dniu 20 października 2016 r. decyzję odmowną, wskazując, iż proces leczenia i rehabilitacji nie został zakończony, zatem nie jest możliwa ocena stopnia uszczerbku na zdrowiu. Ubezpieczony wnioskiem z 21 lutego 2017 r. ponownie wystąpił o jednorazowe odszkodowanie z tytułu uszczerbku na zdrowiu – uszkodzenia lewego barku w związku z wypadkiem przy pracy z 2 czerwca 2014 r. Organ skierował ubezpieczonego na kolejne badania w celu ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z 2 czerwca 2014 r. Badanie przeprowadził lekarz konsultant – ortopeda i traumatolog narządu ruchu, który ocenił, iż u ubezpieczonego stwierdza się znaczne ograniczenie sprawności barku lewego, jednak według dokumentacji nie ma ona związku z urazem. W dniu 17 marca 2017 r. lekarz orzecznik ZUS wydał opinię, zgodnie z którą ubezpieczony cierpi na uszkodzenie mięśnia nadgrzbietowego, podgrzbietowego, i głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia lewego, jednak ustalono 0% uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z 2 czerwca 2014 r., gdyż znaczne ograniczenie sprawności lewego barku pozostawało bez związku z wypadkiem. Po wniesieniu sprzeciwu przez ubezpieczonego sprawę rozpatrzyła Komisja Lekarska ZUS, która w opinii z 7 kwietnia 2017 r. stwierdziła, że zmiany zwyrodnieniowo-przeciążeniowe stożka rotatorów zewnętrznych stawu barkowego lewego stanowią 0% uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy z 2 czerwca 2014 r. Komisja w uzasadnieniu wskazała, że zmiany zwyrodnieniowo-przeciążeniowe stożka rotatorów zewnętrznych stawu barkowego lewego nie mają związku z urazem z 2 czerwca 2014 r. Na podstawie powyższych orzeczeń lekarskich ZUS w dniu 1 kwietnia 2017 r. wydał decyzję odmawiającą M. B. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Dowód: opinia specjalistyczna lek. konsultanta z 15.03.2017 r., opinia lek. z 17.03.2017 r., opinia lek. z 7.04.2017 r. - dokumentacja orzecznico-lekarska ZUS; opinia GLO z 8.09.2016 r., wniosek do GLO, opinia w sprawie prawnej kwalifikacji wypadku z 9.09.2016 r., karta wypadku nr (...) z 19.09.2016 r., decyzja ZUS z 20.10.2016 r., wniosek z 21.02.2017 r., orzeczenie lek. orzecznika ZUS z 17.03.2017 r., orzeczenie KL ZUS z 7.04.2017 r., decyzja ZUS z 10.04.2017 r. – akta organu.

Ubezpieczony M. B. w dniu 2 czerwca 2014 r. w wyniku wypadku doznał urazu prawego barku. Z powodu znacznych dolegliwości bólowych w dniu 20 listopada 2015 r. wykonano artroskopię prawego stawu barkowego prawego. W trakcie zabiegu stwierdzono masywne uszkodzenie stożka rotatorów, nie powiodła się próba zszycia mięśnia nadgrzbietowego. ZUS uznał, że ubezpieczony z powodu blizny, po operacji artroskopowej prawego barku, ograniczenia ruchów w stawie barkowym prawym oraz zaników mięśnia nadgrzbietowego i mięśnia ramienia prawego, doznał zgodnie z pozycją 104 tabeli, 15% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Nadto ubezpieczony cierpi na masywne uszkodzenie stożka rotatorów ramienia lewego z zespołem cieśni podbarkowej, leczone operacyjnie, wygojone z ograniczeniem ruchomości w stawie ramiennym lewym. Skutkuje to uznaniem stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15% zgodnie z pozycją 104 tabeli uszczerbkowej. Odniesione urazy są wygojone, lecz utrzymuje się znaczna dysfunkcja barku lewego. Stwierdzony uszczerbek na zdrowiu ma związek przyczynowo-skutkowy z wypadkiem przy pracy z 2 czerwca 2014 r. oraz nigdy nie miał podłoża zwyrodnieniowo-przeciążeniowego lecz typowo pourazowe.

Dowód: opinia sądowo-lekarska z 26.06.2017 r. – k. 11, opinia sądowo-lekarska z 3.11.2014 r. – k. 25-26, opinia uzupełniająca z 29.11.2017 r. – k. 39-40 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, w tym dokumentów sporządzonych przez uprawnione do tego osoby w przepisanej prawem formie, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała.

W celu ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego, w szczególności czy ubezpieczony w skutek wypadku doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych.

W opinii z 26 czerwca 2017 r. biegły lek. n. med. specjalista chirurg M. G. opisał przebieg leczenia ubezpieczonego, jednak wskazał, że nie jest kompetentny do ustalenia uszczerbku na zdrowiu z powodu braku wiedzy i doświadczenia w przedmiocie uszkodzeń ortopedycznych powypadkowych. (k. 11).

W opinii z 3 listopada 2014 r. biegły lek. n. med. spec. chirurgii urazowej i ortopedii S. F. rozpoznał u ubezpieczonego masywne uszkodzenie stożka rotatorów ramienia lewego z zespołem cieśni podbarkowej, leczone operacyjnie, wygojone z ograniczeniem ruchomości w stawie ramiennym lewym. Biegły stwierdził, że ubezpieczony wskutek wypadku doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15%, zgodnie z punktem 104 tabeli uszczerbkowej. Biegły nie podzielił stanowiska Komisji Lekarskiej ZUS, bowiem odniesione urazy pomimo wygojenia, występują z utrzymującą się znaczącą dysfunkcją barku lewego (k. 25-26).

Zastrzeżenia do powyższej opinii wniósł organ rentowy wskazując, że nie zgadza się z ustaleniem 15% uszczerbku na zdrowiu, gdyż lekarze orzecznicy ZUS stwierdzili, że znaczne ograniczenie sprawności barku lewego nie jest związane z urazem. Organ podkreślił, że dolegliwości bólowe barku lewego są wpisane przez lekarza prowadzącego dopiero 8 sierpnia 2015 r., co przeczy związkowi z urazem z 2 czerwca 2014 r. Ponadto organ zarzucił biegłemu brak dogłębnej analizy dokumentacji i nie odniesienie się do kwestii, czy upośledzenie funkcji stawu barkowego lewego jest następstwem przebytego urazu 2 czerwca 2014 r., czego nie stwierdziła komisja lekarska oraz konsultant, czy też zmian zwyrodnieniowo-przeciążeniowych, a nie pourazowych (k. 36).

W opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił, iż na związek przyczynowo-skutkowy uszkodzenia barku lewego z urazem z 2 czerwca 2014 r. wskazuje pismo ubezpieczonego do ZUS z 23 lutego 2016 r. w którym informuje, iż po wypadku odczuwał też bóle i ograniczenia sprawności barku lewego, lecz nie kojarzył ich z dolegliwościami z wypadkiem. Ubezpieczony podał, że zgłaszał dolegliwości u lekarza prowadzącego – ortopedy. Ponadto na związek wskazuje opinia lekarska orzecznika ZUS z 8 września 2016 r. Biegły podkreślił, że lekarz ortopeda zaznaczył możliwy związek dolegliwości z wypadkiem, zatem brak jest podstaw do kwestionowania tej opinii skoro lek. prowadzący miał możliwości zbadania i powadzenia terapii. Nadto zdaniem biegłego związek z wypadkiem potwierdza również opinia organu w sprawie kwalifikacji prawnej zdarzenia; w oparciu o całość przedłożonej dokumentacji należy uznać zdarzenie za wypadek podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej a ponadto, iż zdarzenie spełnia kryteria wypadku przy pracy w odniesieniu do obu urazów – barku prawego i lewego. Ponadto na związek przyczynowo-skutkowy wskazuje karta wypadku w której stwierdzono, że w jego wyniku doszło do urazu stawu barkowego prawego i lewego oraz wpis lekarza prowadzącego. W ocenie biegłego analiza akt sprawy, badania przedmiotowego i podmiotowego, jednoznacznie daje podstawy do uznania, że uszkodzenie stawu ramiennego lewego ma związek z urazem z dnia 2 czerwca 2014 r. Biegły zauważył również, że lekarz ortopeda ustalił uszkodzenie barku lewego – częściowe uszkodzenie m. nadgrzebieniowego, podgrzebieniowego i uszkodzenie głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia lewego. Biegły orzekł, iż zmiany te mają charakter zmiany pourazowych. Nigdzie w dokumentacji medycznej nie stwierdzono, aby były to zmiany zwyrodnieniowo-przeciążeniowe (k. 39-40).

Pismem z 7 grudnia 2017 r. organ rentowy wystąpił do Sądu o udzielenie dodatkowego terminu na złożenie zastrzeżeń do opinii uzupełniającej. Sąd przedłużył termin o 7 dni. Jednakże do dnia 20 grudnia 2017 r. organ nie przesłał żadnych zastrzeżeń. Zastrzeżenia organu wpłynęły dopiero 21 grudnia 2017 r. zatem dzień po wydaniu orzeczenia. Ponadto wniesione zastrzeżenia nie podnosiły żadnych nowych argumentów ani nie wskazywały żadnych nowych dowodów lub stanowiska, stanowiły jedynie powtórzenie pierwotnych zastrzeżeń, zatem również z tego powodu nie zasługiwały na uwzględnienie, jako pobawione treści merytorycznej i argumentów (k. 59).

W tym miejscu Sąd zauważa, iż dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria należy stwierdzić, że w szczególności przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego S. F. jest w pełni przydatny dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Biegły wydał swoją opinię po gruntownej analizie akt sprawy i badaniu ubezpieczonego, uwzględniając całą dostępną dokumentację lekarską. Wnioski opinii sformułowane zostały w sposób jasny i precyzyjny, a końcowe stanowisko zostało przekonująco i logicznie uzasadnione.

Sąd oddalił zastrzeżenia organu rentowego, uznając, iż opinia uzupełniająca biegłego w pełni odpowiedziała na stawiane opinii głównej zarzuty. Sąd uznał kolejne zastrzeżenia za pozbawione treści merytorycznej i rzeczowej (oraz spóźnione), bowiem zastrzeżenia miały charakter wyłącznie polemiczny, opierający się na sprzeciwie wobec oceny biegłego i odmiennej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego dokonanej przez organ rentowy. Biegły w sposób szczegółowy ustosunkował się do żądania Sądu, wskazał podstawę swojego orzeczenia oraz po dokonaniu szczegółowej analizy dokumentacji stwierdził, iż ubezpieczony doznał 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu urazu barku lewego. Zważyć również należy, iż organ nie podniósł żadnych nowych czy rzeczowych argumentów przeciwko opinii biegłego. Uwzględnienie wniosku organu doprowadziłoby jedynie do bezcelowego przedłużenia procesu i mnożenia jego kosztów.

Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii biegłych, ponieważ zostały one sformułowane w oparciu o przeprowadzone osobiście badanie przedmiotowe ubezpieczonego oraz wszechstronną analizę materiału dowodowego, w tym w szczególności dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach. Ponadto zdaniem Sądu opinie te są jasne, kompleksowe, wolne od niekonsekwencji i należyście uzasadnione, a ponieważ biegli są specjalistami z zakresu wskazanych dziedzin medycyny, Sąd nie znajduje postaw by opinie zakwestionować.

Z powyższych względów, Sąd na podstawie art. 286 k.p.c. uznając, iż okoliczności istotne dla sprawy zostały w sposób wystarczający wyjaśnione (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2000 r. II UKN 483/99) nie znalazł podstaw do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłych czy dowodu z opinii innych biegłych sądowych. Zauważyć przy tym należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sąd może oceniać opinię biegłego jedynie pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (tak wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90). Dodatkowo Sąd wskazuje, że jak to zostało wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., (II CR 817/73), do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 K.p.c. Jeżeli Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie ma potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (vide wyroki SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99; z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97). Specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez Sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c. opinii kolejnego biegłego można żądać jedynie "w razie potrzeby". Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzźwięku konkluzji opinii.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż sąd ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu, a odrębny charakter postępowania nie wyłącza zasady kontrydiktoryjności w tych sprawach, w tym ciężaru dowodzenia swych twierdzeń przez ubezpieczonego i pozwany organ (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 193/07). Dowód z opinii biegłych podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98). Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria należy stwierdzić, że przeprowadzone dowody z opinii biegłych są w pełni przydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy i ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego oraz zasadności żądania jednorazowego odszkodowania, ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu. Wskazać trzeba, że powołani w sprawie biegli są doświadczonymi specjalistami z dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego, a poziom ich wiedzy i sposób umotywowania orzeczenia powoduje, iż Sąd uznaje przeprowadzone w sprawie opinie za trafne w pełni.

Przechodząc do meritum Sąd zważył, że zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.09.167.1322 j.t.; dalej zwana ustawą wypadkową) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

Okoliczności wypadku i w konsekwencji kwestia uznania zdarzenia za wypadek przy pracy, w myśl powołanego wyżej przepisu, nie były między stronami sporne. Spornym okazało się natomiast ustalenie wielkości procentowego stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego wskutek doznanego urazu.

Sąd zaznacza, iż może być tak, że ujemne następstwa wypadku ujawnią się natychmiast po oddziaływaniu przyczyny zewnętrznej. Może się zdarzyć także i tak, że wypadek przy pracy nie pozostawi żadnych ujemnych skutków w postaci uszczerbku na zdrowiu. Uszczerbek na zdrowiu nie stanowi wszak pojęciowej cechy wypadku przy pracy. Jest natomiast przesłanką nabycia prawa do niektórych świadczeń "wypadkowych".

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną i budzącą wątpliwości ZUS-u był związek przyczynowo-skutkowy urazu lewego barku w sytuacji gdy z tytułu uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy z 2 czerwca 2014 r. wcześniej przyznano ubezpieczonemu odszkodowanie z powodu uszkodzenia barku prawego w wysokości 15%. Jednakże jak zaopiniował biegły związek ten oraz uraz niewątpliwie istnieje. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia jest fakt, iż wcześniej to samo zdarzenie, spowodowało taki sam procentowo uszczerbek na zdrowiu w drugim barku.

Dodać trzeba, że składane w pismach do ZUS wyjaśnienia ubezpieczonego, iż uraz prawego barku m.in. z powodu bólu całkowicie przyćmił uraz lewego barku należy uznać za wiarygodne, tym bardziej, że doświadczenie życiowe, wskazuje, iż przy takiego rodzaju wypadkach gdy podnoszony przedmiot o ciężarze 300 kg spada lub gwałtownie traci stabilność, uszkodzeniu mogą ulec obie kończyny.

W dalszej kolejności Sąd zważył, że ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie (art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej). Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (ust. 2). Natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (ust.3). Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (ust. 4).

Z kolei stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 16 ust.1 ustawy wypadkowej), a od wydanej na podstawie ich orzeczenia decyzji o przyznaniu bądź odmowie przyznania odszkodowania przysługuje odwołanie do Sądu (art. 15 ust. 1 i 4 ustawy wypadkowej).

W niniejszej sprawie Sąd w pełni podzielił i przyjął za własne stanowisko biegłego sądowego S. F., które stwierdził, iż ubezpieczony M. B., w wyniku wypadku przy pracy z dnia 2 czerwca 2014 r. doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu urazu w barku lewym, w wysokości 15% - punkt 104 tabeli.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i orzekł jak w sentencji.

SSR Iwona Wiśniewska